

A romantic couple is shown in profile, kissing on a path covered in fallen autumn leaves. The woman is wearing a white dress with black polka dots and black high-heeled boots. The man is wearing a black leather jacket and blue jeans. The background consists of trees with vibrant yellow and orange autumn foliage.

Historie nás dvou

Rachel Harrisová

COO
BOO

Historie nás dvou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Rachel Harrisová

Historie nás dvou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Historie
nás dvou

Rachel Harrisová

Přeložila Světlana Ondroušková

*Pro Megan Rigdonovou,
jejíž nadšení a srdečnost zanechaly stopu na každé stránce,
a pro Mindy Ruizovou,
která inspirovala značnou část tohoto příběhu.
Děkuji vám oběma za dar, jímž je vaše přátelství.*

*Pondělí 12. května
Čtvrťák, 3 týdny do maturity*

PEYTON

RODINNÁ A FINANČNÍ VÝCHOVA, 13:30

Říká se, že jakmile se vám jednou rodeo zaryje pod kůži, už nikdy nebudete jako dřív.

Vůně sluncem vyprahlé půdy a soleného popcornu, hřmění kopyt dunících o zem. Ve vzduchu víří prach a lepí se vám na jazyk, do tváří štípe vítr. Stane se součástí vaší DNA. Na konečcích prstů zůstává stopa po pružné kůži otěží, a ať jste kdekoli a děláte cokoli, stačí jen přivřít oči a už slyšíte povyk davu, když vybíráte poslední otočku. Do uší vám šeptají duchové dávných jezdců a dodávají vám odvalu, abyste do toho dali všechno a padli až na samou hranici svých možností.

Nabíjí vás emocemi a současně vás ničí. Skutečná závislost.

Rodeo bývalo celý můj život a byla jsem v něm skvělá. K čertu s tím, někteří dokonce tvrdili, že v barelovém dostihu se vyrovnám těm nejlepším. To je ale minulost. Uběhly tři roky, co mě moje oslabené tělo přinutilo přiznat si, čeho jsem se

obávala a čemu jsem vzdorovala od doby, kdy jsem opustila nemocnici – s rodeem byl konec.

No, alespoň dosud tomu tak je.

Otevřenými dveřmi do třídy proudí spolužáci, odhazují batohy a vyměňují si historky z víkendu plného zábavy, já si zatím do sešitu opisuju slova, která jsem si právě přečetla na webové stránce Rodeo America:

Kurzy jízdy kolem barelů představují narůstající trend. Denní soustředění pro profesionály i fanoušky se konají stále častěji. Firmy generují OBŘÍ zisky.

Ta poslední dvě slova? Páni, září jako z neonu. Vlastně jsou jediným důvodem, proč ještě totálně nešílím z mámina nápadu a nebrouzdám zoufale internetem, abych našla něco jiného. Cokoli jiného.

Rychle se rozhlédnu po třídě, jestli se v blízkosti nenachází nějaký učitel, hrábnu po mobilu a otevřu zprávy. Na obrazovce projíždím nekonečnou řadou konverzací o psím žrádle, šamponu pro koně a odkazů na YouTube. Faith si myslí, že je životně důležité dát mi vědět, kdykoli ji přepadne náhlá touha brouzdat na svém oblíbeném webu... klidně i ve tři ráno.

Konečně narazím na poslední skupinovou konverzaci, mé zoufalé volání o pomoc z rána, a rozklepanými prsty píšu: *Jestli se mylím, sním vlastní ponožky. Máma tentokrát tuší velký věci.*

Netrpělivě čekám na pozitivní náboj od dvou lidí, kteří mi opravdu rozumí, kteří chápou moje strachy; něco jako, „no tak, nemůže to bejt až tak špatný“. Z lavice za mnou mě oblaží *závan intelligence*, až sebou leknutím trhnu.

„Kdes byla celý víkend? Nenarazila jsem na tebe na žádný párty.“

Polknu ostrou odpověď, která se mi dere na jazyk: *Asi proto, že mě nikdo nikam nepozval?*

Dala jsem si novoroční předsevzetí, že čtvrtákem projdu bez sarkasmu, takže se otočím zpátky a raději si prohlížím video s dobrmanem Sparkym, kterému se udělalo nevolno v autě, a tak jej pěkně zaneřádl psím slizem.

„Měla jsem něco lepšího než další *mdlou* studentskou pitku,“ předběhne mě Lauren Haysová s bryskní odpovědí.

Fajn, takže je jasno, Melissa nemluvila na mě. Budiž důkazem, že se mnou vlastně nemluví nikdy a právě zírá na Lauren. Obvykle se delšímu kontaktu s kapitánkou tanečního týmu, předsedkyní třídy a holkou, co má na svědomí mé zlomené srdce z prváku, vyhýbám, jak to jen jde. Nemůžu se ale nesmát nad volbou toho slova.

Mdlou. Tak tohle slovo skutečně ještě není ohrané.

Lauren zachytí můj úsměv a ohrne rty, jako by vycítila faul. Asi byste čekali, že odvrátím pohled. Ale ne. Můj úsměv se ještě víc rozšíří a ona zakoulí očima, zakloní se za lavici, jako by si chtěla upravit pásek na sukni uniformy.

„Ségra mě pozvala na večeri do Padre,“ odvětí a o kousíček pozvedne ramena.

Při zmínce o starší z holek Haysových, bývalé první tanečnici Diamond Dolls, se Melissiny oči rozevrou doširoka. Když si začnou sdělovat své víkendové objevy (s kým si vyrazily na rande, kdo je při tom zahlédl a jaké drama se kvůli tomu strhlo), zase se otočím zpět.

Naše rodina je na dně, jsme jenom kousek od prodeje ranče a to jediné, co ho může zachránit – zachránit nás – je moje

největší noční můra. Další nervové vypětí a moje šílící hlava by mohla explodovat.

Očima sjedu na mobil a přemlouvám ho, aby se ozval signál zprávy. Vážně potřebuju dávku neotřesitelné sebedůvěry od Faith a nekonečného optimismu od Cadea. Zírá na mě ale ztemnělý a ztichlý displej, vyjde ze mě povzdech a ruce se pod lavicí pevně sevrou v pěst.

Nádech, dva, tři, čtyři. Uvolnit. Výdech, dva, tři, čtyři.

Tohle cvičení je moje protistresová pojistka. Schopnost ovládat svaly, svírat a uvolnit, dokud zcela nepovolí, mi vrací na mysl, že umím být silná. Že mám přece jen věci pod kontrolou. I když se může zdát, že můj život se jí začíná vymykat.

Nikdo to nepřizná, ale důvodem našich finančních problémů jsem já. Výdaje za mou léčbu rodičům pořádně provětraly úspory a zjevně se to nelepší, protože nad účty teď sedí každý večer, s hrnkem horké kávy se hrbí nad upomínkami z banky. Mluvili o tom, že by prodali pozemky po pradědečkovi, omezili podnikání se psy, dokonce přemýšlejí, že by si našli novou práci. Když ale včera večer přišli s nápadem začít s kurzy rodea, bylo to snad poprvé, kdy z jejich hlasu bylo cítit nadšení. Samozřejmě vůbec netušili, že je poslouchám. Raději mě drží v pomyslné bublině, protože nechtějí, abych si dělala starosti. Já ale slyším, dělám si starosti a nemůžu dopustit, aby se něco z toho stalo. Ne, pokud se s tím dá něco dělat.

Když se ozve zvonek, moje pěst je napůl sevřená. Vejde trenérka Stasiová a hlasy se ztiší v šepot. V náručí stoh papírů, kráčí ke katedře, uvolněná tkanička jí pleská o podlahu. Hlavu nasměřuje doprostřed mrtvého ticha v místnosti, kde sedím já. Přirozeně právě v tuhle chvíli se nemůže stát nic jiného.

Mobil na mé lavici se rozzáří jako maják, konečně se rozhodl zazvonit – dvakrát.

Místnost se rozezní songem od Katy Pearry následovaným hitem od Huntera Hayese, zvonění patřící Faith a Cadeovi, a moje zesláblé prsty zoufale zápolí s nešikovným pouzdrém. Ve chvíli, kdy nastavuju na mobilu tichý režim, se na mě už upírá pohled celé třídy. Zvedám hlavu vstříc svému osudu. Setkám se s ostrým pohledem trenérky, přesto i mírně pobařeným.

Jo, tak tohle nebude dobrý.

Pravidla mobily ve škole zakazují. „Rozptylují pozornost, a jsou tedy překážkou dosahování skvělých učebních výsledků.“ Jsme ale ve čtvrtáku, do vysněné svobody počítáme poslední dny a tváří v tvář hrozící vzpouře celé třídy většina učitelů přistoupila na volnější režim. Pokud jim telefon nepřijde na oči nebo nezaslechnou zvonění, nechávají to být. V téhle chvíli jsem bohužel trefila dva ze dvou.

Tváře mi polije horkost, když za zády slyším Laurenin chichot a opět si připomínám své novoroční předsevzetí. *Už jen tři týdny do maturity.*

Rozhodnu se Lauren ignorovat, pokrčím rameny a pusou roztáhnu do širokého úsměvu. „Jejda.“

Trenérka zavrtí hlavou, mírně se pousměje, pak dramaticky zvedne oči navrch hlavy, pokračuje ke katedře a aniž by to bylo třeba, přerovnává úhledně složenou hromádku papírů, kterou si přinesla v rukou. To mi umožní, abych zkoukla zprávy.

Vždycky jsem tvrdila, že trenérka patří mezi správnáky.

První přišla esemeska od Faith: *Bude to v poho, zlato. Ať to bude cokoli, zvládnem to.*

fist bump

Pozvednu ruku v pěst, představuju si její zarputilý výraz odhodlání a přecházím na zprávu od Cadea: *Něco vymyslíme. Slibuju.*

Úleva mi do žil nalije pocit klidu. Důvod číslo pět tisíc jedenáct, proč jsou mí přátelé k nezaplacení. Faith je jako můj hlas rozumu a nebojácný souputník, Cade... no, ať už je to *cokoli*, umí to. Umí to se mnou. Jen oni dva vědí, jak se od té nehody bojím rodea, a pokud si myslí, že všechno bude v pořádku, také to tak bude.

Sama sobě přikývnu, snad tomu i věřím, přejedu palcem po displeji, a když se chystám odpovědět, objeví se další zpráva. Tentokrát soukromá, jen pro mě.

Cade: *P. S.: Mám tě rád!*

Na čele mi vyrazí vráska, dřív než jí v tom vůbec můžu zabránit. Plně si uvědomuju, že ze mě tahle reakce dělá mrchu, po zádech mi projde mráz, jak se nenávidím. Cade Donovan je ztělesněním všeho, co může holka od kluka chtít – je vším, co bych kdy mohla chtít já. Vtipný a inteligentní, umí skvěle naslouchat. Roztomilý jako kluci z pořadů pro teenagery, zadek, co dokáže vyplnit prostor levisek jako, no, zkratka *uááá*. Je jedním z mých nejbližších přátel od doby, kdy jsem si poprvé oblékla sportovní podprsenku, moje skála za posledních pár let a v dokonalém světě, ve světě, kde mé srdce nedostává tolik zabrat, by mě jeho slova dostávala do extáze. Život má bohužel do dokonalosti hodně daleko.

Pravdou je, že mám Cadea *opravdu* ráda. Jenom ne způsobem, jak by si to představoval on.

„No tak, posadte se.“

Zatímco paní Stasiová ponouká poslední opozdilce do lavic, mezi nimi i mou kamarádku Mi-Mi, já zhluboka vydechnu.

Privřu jedno oko a rychle našukám za všech okolností použitelné (a trochu strojeně emocionální) *xoxo*, pak vypnu telefon a v žaludku mě začíná tížit vina.

„Blížíme se do cílové rovinky a začínáme polevovat,“ promlouvá k nám učitelka a vyvolá tím ve třídě všeobecné veselí. Na tváři se jí objeví úsměv a přikývne. „Ano, maturita je za rohem a dnes odstartujeme nejdůležitější projekt roku.“

Veselí se proměňuje v nespokojené bručení, což ji rozesměje, poněkud škodolibě. Jako učitelka je trenérka skvělá, ale i tak trochu sadistka.

„Vím, vím, ke čtvrtáku patří trochu vzdoru,“ pokračuje, „ale lidi, nerada to říkám, škola ještě neskončila. Naštěstí pro vás, závěrečná fáze bude zdaleka ta nejlepší.“

Z vedlejší lavice se na mě obrátí Mi-Mi, oči jí září zaujetím. Jsme na stejné lodi, rozvrh zaplněný školními povinnostmi na maximum, každá ale z jiného důvodu. Ten můj je nabitý rozšiřujícími přírodovědnými a matematickými semináři, které mě mají připravit na veterinu, zatímco její zaplňuje hudební a výtvarná výchova a školní dramátek. Je to naše herečka.

Mi-Mi rodinnou a finanční výchovu miluje i nenávidí. Dává přednost předmětům, ve kterých může trhat ušní bubínky, něčím se zamazat nebo se stát někým jiným, ovšem množství spolužáků mužského pohlaví, kteří si sem přišli pro jedničku zadarmo, jí to plně vynahrazuje. A co se mě týče? Dobrá matematická poučka mě vždycky dokáže naplnit spokojeností a nad dostředivou silou mé srdce jen zaplesá, ovšem rodinná a finanční výchova, to je taková moje utajená libůstka. Můj mozek se tady může trochu nadechnout. Projekty jsou snadné a učíme se věci, které můžeme skutečně uplatnit v každodenním životě, na rozdíl od pářících rituálů octomilek, například.

Při pomýšlení na loňské laborky z biologie mi stále naskakuje husí kůže.

Trenérka se pohupuje po podlaze a stiskne konečky prstů do špičky à la šílená vědkyně. „Miláčkové, udělám si z vás své pokusné králíky,“ pronese. „Tento rok chystám malinkou změnu, něco zkombinuju dohromady, něco přidám. Tak trošičku experiment, chcete-li. Alyssa vám jistě dosvědčí, že ráda měním věci od základů.“

Ze zadu se ozve smích Aly Reedové, jedné z trenérčiných volejbalových světeňek. „A vždycky to skončilo průšvihem.“

„Nesmysl! Bude se vám to líbit. V těch několika málo týdnech se podrobně podíváme na problémy, kterým většina z vás bude po maturitě muset čelit. Zejména sestavování rozpočtu. Plánování profesní a životní dráhy. Možná přemýšlení o svatbě a založení rodiny. Rozhodla jsem se, že zkombinuju tři témata týkající se financí, vztahových dovedností a výchovy dětí do jednoho aktuálního projektu ze skutečného života. Na pololetní známce se bude podílet pětadvaceti procenty a písemná práce, kterou budete psát se svým partnerem v týmu, nahradí závěrečnou zkoušku.“

Ob řadu se zvedne ruka mé kdysi největší sokyně: „Co jako znamená partner v týmu?“

„Jsem ráda, že se na to ptáš, Lauren.“ Trenérka se opře bokem o katedru, na chvíli se odmlčí, nechává vystupňovat napětí. Z jejího výrazu je jasné, že tohle bude skutečně zajímavé. Uvědomuju si, že se nakláním dopředu stejně jako ostatní ve třídě a dychtivě očekávám, kdy konečně oznámí:

„Blahopřeju, studenti. Právě se z vás stali novomanželé.“

Okolo se začíná ozývat lapání po dechu a zmatený chichot. Trenérka se zakření (Už chápete? Sadistka.) a Melissa s Lau-

ren si okamžitě začnou šeptat, kdo by mohl být jejich budoucí manžel. Tahle otázka na mysl přichází zjevně všem, protože zezadu zaslechnu mužský hlas: „Budeme si moct vybrat svý manželky?“

Automaticky se za ním otočím. Co se *jej* týká, můj pud sebezáchovy vždycky selže. No, nebyl to on, kdo položil otázku, ale já jsem si jasně zakázala se tam otáčet a dařilo se mi to téměř devět měsíců, vím ale, že tam je. Sedí tam, kde zbytek baseballového týmu.

Pohled mi sklouzne na Drewa, našeho třetího metaře, a Brandona, hlavního polaře. Váhavě přejde na Carlose, hvězdnou spojku a třídního klauna, ruka zdvižená nad hlavou, na tváři roztomilý úsměv. Nakonec se zastaví u Justina.

Ajaj! Zátylek mi ztuhne chladem. Tupé píchání pod žebry je stále silnější, pak můj hrudník zcela ovládne tlukot srdce a čas se zastaví. A není to ani nenávisť, ani hněv, které se mi právě rozlévají po těle — *bože, kéž by*. Je to spíš ponížení, bolest a intenzivní lítost. Také troška osamocení a stupidní touhy.

Jak ubohý!

„To bohužel ne,“ odpoví trenérka a já se snažím zase soustředit na dění před sebou, než mě přistihne, že zírám. To by byl ještě větší trapas. „Chápu, že v této třídě je několik párů, projekt ale bude provázet náš kurz po celou dobu jeho trvání. Bohužel to znamená, že bude trvat dýl než většina fairfieldských vztahů. Myslím, že volbu partnera přenecháme mému šikovnému počítači.“

Potom vytáhne kupu papírů.

Přejde na kraj místnosti a kývne na někoho na chodbě, kdo nakukoval do třídy skrze prosklené dveřní okýnko. „Tady,“ vyveze Madisona, v první řadě, „vezmi si jedno zadání a zbytek

pošli za sebe. Potřebuju si na chvíli odskočit, takže čas využijte k zamyšlení nad projektem. Tady jsou všechny podrobnosti ohledně rozdělení do skupin a úkolů a na poslední stránce také jména vašich manželek a manželů.“

Vyjde a zavrou se za ní dveře, třída propukne v záchvat smíchu.

V tu chvíli mi to docvakne.

Proč tak pozdě, když už si celá třída zvědavě šeptala, to netuším. Může za to rodeo. Jak se balík papírů hlemýždím tempem přemísťuje po třídě, šílená představa se proměňuje v ještě zruďnější realitu (protože řekněme si to upřímně, tak už to v mém životě chodí) a mně stejně nezbyvá nic jiného, než se smířit s osudem. Pomyslím si:

Jasně, nemůžu mít až *takovou* smůlu... nebo snad jo?

Otázka mi ještě ani celá neproběhla hlavou a už zavírám oči a potlačuju smích.

Seš fakt naivka. To víš, že můžeš.

Zhoupnu se na židli, plastová hmota zavrže a vyvolá nával vzpomínek, tentokrát ovšem ne na rodeo a mé oslabené tělo, ale na jednoho kluka a jeho uličnický úsměv. Jak si mě dobíral, jak mě líbal. Jeho hluboký smích a pohled v očích, který mě pronásleduje.

A jak šíleně jsem se do něj zamilovala.

„Peyton.“ Mi-Mi mě uchopí za paži a já otevírám oči. Snažím se o úsměv, přebírám hromadu papírů a naslepo rozotáčím kolo štěstí, tahám si jeden štůsek a balík posílám dál za sebe. „Seš v pohodě?“

Strnule přikývnu. „Asi na mě jde mořská nemoc.“

Z úst mi ještě nikdy nevyšlo nic pravdivějšího.

Přijala to s pokrčením ramen a já listuju stránkami papírů. Vtipný, tak zoufale jsem toužila zjistit, kdo bude můj partner,

byla jsem zvědavá, jestli mě vesmír opravdu tolik nenávidí, ale teď když mám hromádku papírů v ruce a jsem už jenom krůček od pravdy, je to, jako bych uklouzla na louži rozlitého oleje. Místnost zmizí. Laurenin jízlivý smích utichne v pozadí. Svět se zredukoval na můj trhavý dech a stránku, která rozhodne o tom, jak bude vypadat zbytek čtvrtáku – pohodička, nebo osudová katastrofa.

Vytřepu si ruku a vydechnu, psychicky se připravuju na velké odhalení. Pak pomaličku, *v obavách* otáčím poslední stránku a zacílím na její spodní okraj.

A propukám v hysterický smích.

Ach, cítím, jak mě Mi-Mi sjíždí pohledem. Představuju si komentáře Lauren. Kdyby tady byla trenérka, určitě už by se nabízela s první pomocí. Tenhle vykolejený vlak už nezastaví žádná medicína, protože právě tady před mýma očima černé na bílém nacházím v tabulce své jméno. Spárované s klukem, který mi navždycky zlomil srdce...

Justin Carter.

JUSTIN
RODINNÁ A FINANČNÍ VÝCHOVA, 13:45

„Až se Gabi dozví, že jsem se oženil s Lauren, bude šílet.“

Carlos zavrčí a já odtrhnu zrak od téměř hysterické Peyton. Můj nejlepší kámoš si v ruce pohrává s perem a předstírá, že se chce bodnout do hrudi. „Myslíš, že mi Stasiová dovolí změnit partnerku?“

Chvilku mi trvá, než zpracuju, na co se mě ptá. V uších mi stále zvoní Peytonin smích. Narodil jsem se ale jako cynik, tak se jen pousměju a odpovídám: „Řekni jí, že to má za to, že s náma nechodí na rodinku.“ Potom pokradmu pozvednu pohled před sebe. Tohle už jsem neslyšel pěknou řádku let, Peytonin smích obvykle bývá příjemně zvučný. Kdyby se umělo smát sluníčko, duha a létající jednorožci, znělo by to právě tak. Nebo alespoň něco takového to obvykle bývá, ne tohle těžké, cynické, ostré ječení, které z ní právě vyrazilo. Je v něm něco špatně, *neladí* tak moc, že se raději zapřu rukou o lavici, aby se k ní má hlava nemohla otočit.

Jako by si to stejně ani nepřála.

Carlos po mně ze strany střelí pohledem. „Brácho, jak to děláš, že máš úspěch u tolika holek?“ Pak zachraptí a zavrtí hlavou. „Nevadí, sám jsem si právě dal odpověď. Ty, kamaráde, víš, co je to holka pro nezávazný randění. Dovol mi, abych ti vysvětlil, co je to holka pro vztah.“ Nakloní se přes uličku, jako by mi chtěl sdělit úžasné tajemství, a prohlásí: „Kdybych tě poslechl, Gabi by mi uřízla koule a narvala je do pouzdra na foťák.“

„A ty se ještě divíš, proč se vážnějm vztahům vyhejbám,“ odpovídám s polovičním úsměvem na tváři, ale sám vnímám, že se to minulo účinkem. Úsměv na jeho tváři opadne a zašilhá mým směrem, tak odvrátím tvář. Poslední, co teď potřebuju, je další dávka otázek.

Jak svádím boj, abych nevykoukal díru Peyton zezadu do hlavy, pod žebry se ozve tupá bolest, můj pohled spočine na Aly. Přitaká Brandonovi, který něco říká, nakloní se a políbí jej na tvář. Vydechnu. Asi je zvláštní, že něco takového přiznávám, vzhledem k tomu, že ještě před půl rokem jsme spolu chodili, ale vidět ji s ním, šťastnou a směřující se, mi přináší úlevu.

S Aly jsme se k sobě nehodili. Od prváku měla pro Taylora slabost, a jak se opakovaně potvrdilo, vázat se zkrátka není moje parketa. Náš minimalistický vztah byl to nejbližší, co jsem za celá ta léta zažil, a od doby, co jsme se rozešli, mě pořád něco zvláštěně pálí. Šestý smysl, který mi nedá pokoj, že je něco špatně, něco mi chybí a nic z toho, co dělám – ani holky, a dokonce ani baseball – není jako dřív.

Zatraceně mě to štve, protože baseball a holky jsou ta jediná věc, která mi doopravdy jde.

Na Carlosově stole zabzučí mobil a můj pohled na něj dopadne právě ve chvíli, kdy skládá hlavu do dlaní.

„Do prdele,“ zavrčí. „Hurikán Gabi právě udeřil na pevninu.“

„Někdo jí to s Lauren dal vědět?“ ptám se a sahám po tužce. Do rohu své hromádky papírů začínám kreslit diamantový půdorys baseballového hřiště. Nejsem Brandon, takže mi kreslení ani zdaleka tak nejde, ale zabívám tím čas, kdy tady musím sedět a analyzovat, co se to se mnou sakra děje.

Otráveně přikývne a já se jen trochu škodolibě pousměju. Neutším, jak lidi šířili drby dřív, než existoval Facebook a esemesky, v tomhle případě jsem ale s technologiemi zadobře.

Starý dobrý Carlos je živoucí připomínka toho, proč se nerad vážu. Přisahám, že si s Gabi vymyslejí blbosti, jen aby se mohli hádat. Pořád se dohadují v podstatě o ničem a většinu času tráví tím, že jeden druhého dohání k šílenství. Nejsem žádný odborník, ale tyhle věci nejsou normální.

„Carlosi, podívej se na mě.“ Hlava vykoukne z rukou a já mu stisknu rameno. „Řekni mi pravdu... už tě má pěkně omotanýho kolem prstu, vid’?“ Podívá se na mě hodně překvapeně a já se zakřením. „Mrkni jednou pro ano a já zařídím pomoc.“

Na tvář se mu vrátí dobrosrdečný úsměv, shodí mou ruku a ukáže mi prostředníček. A to беру, protože si stejně dělám legraci. No, z větší části.

„A co ty, hm?“ Chopí se hromádky papírů a zalistuje stránkami. „Která šťastná dáma ti celý příští měsíc bude muset dělat služku?“

Protože je mi to opravdu někde, pokrčím rameny, zakloním se a pozoruju obložení stropu... pak slyším jeho: „*Ha*.“

Kouknu na něj: „*Ha*, jakože je to dobrý, nebo zlý?“

Zvrátí hlavu dozadu, pak se zase skloní k papíru a říká: „Asi záleží, jak se na to koukáš.“

Narovnám se, vytrhnu mu papíry z ruky a hledám své jméno. Skutečnost, že na sobě cítím jeho pohled, mě znervózňuje. Už jsem chodil s polovinou holek ze třídy (s polovinou školy, vážně), ale žádná z nich neskončila *tak* špatně. Většinou jim bylo jasné, na čem jsou, vlastně už než jsme si něco začali – to je výhoda „nezávazného randění s holkama“. Jediná částečná výjimka, která se mi kdy přihodila, byla Aly, ale to už je dávno za mnou. Ona s Brandonem jsou do sebe dostatečně zabouchnutí na to, aby si mě vůbec všímala.

Když se blížím k dolnímu okraji stránky, Carlos se zeptá: „Jednou jste spolu něco měli, nebo ne?“ Když dojdu k poslednímu řádku, pro jistotu zkontroluju jeho obsah dvakrát.

„Jste se pohádali nebo něco takového?“

„Nebo... něco takového,“ zabreptám a ztěžka polknu.

Justin Carter a Peyton Williamsová.

Alespoň to vysvětluje její hysterák.

Zvolna zvednu oči k přední části třídy. Jako by na sobě Peyton ucítila můj pohled, otočí se na židli, a když se její velké modrošedé oči setkají s mými, úplně zapomínám dýchat.

Vina, toužení a ta zatracená otázka – *co kdyby* – to všechno mi zacloumá hrudí. Člověk by si myslel, že s odstupem tří let to bude snazší. Není. Jen jsem zatraceně vylepšil postupy, jak skrývat následky. Jak předstírat, že se ji nesnažím čas od času vyhledat na chodbách, jen abych se ujistil, že je v pohodě. Že si nedělám starosti, nad čím zrovna přemýšlí, co dělá, a tvářím se, jako by celý můj den vůbec nebyl krásnější, když se mi podaří zachytit její úsměv. Kdysi jsem příčinou Peytonina smíchu býval já.

No, vlastně bych byl i nadšený, kdyby na mě zrovínka necívrěla s výrazem, jako by právě vyšlápla psí exkrement.

„Zatraceně, brácho.“ Když se Peyton otočí zase dopředu, Carlos tiše hvízdne. „Ta holka ti zrovna nefandí.“ Snaží se skrýt záchvat smíchu, a když na něj zaměřím pohledem, tváří se, že je to kašel. „Cos jí to proboha udělal?“

„Nic,“ odpovídám a přeju si, aby to byla pravda. „Jen malý nedorozumění.“

Ale malý nebylo, a už vůbec to nebylo nedorozumění. Ať už to byla pravda, nebo ne, Peyton viděla přesně to, co jsem chtěl, aby ten den viděla. Uvěřila tomu, čemu jsem si myslel, že by věřit měla, abych ji ochránil. Abych ochránil sám sebe. Uvěřila přesně tomu, čeho jsem ještě toho dne litoval.

Podvedl jsem ji.

*Úterý 4. ledna
Prváček, 21 týdnů do katastrofy*

PEYTON
FAIRFIELDSKÁ AKADEMIE, 7:05

Tak tohle byla střední škola. Studenti proudí všemi dveřmi a lemují zdi. Barevné letáky a plakáty, vitríny s trofejemi, tisíce mísicích se rozhovorů. Hromadný chaos, nic jiného, a když jsem se prodírala středem toho všeho, oči doširoka otevřené, na tváři výraz Dorotky ze země Oz, prostě jsem se nestíhala divit. Prošla kolem mě holka v uniformě zcela stejné jako ta moje, změřila si mě s nosem nahoru a já jsem se jen tak tak zastavila (díky bohu), když jsem se chystala mávnout na pozdrav, jako bych byla nějaká sociálně neobratná trapka.

Tohle. Bylo. Šílený.

Dobře, no, začínat školu v úterý bylo zvláštní. Já jsem byla půl roku pozadu, uniforma byla upjatá a kousala a po chodbě jsem procházela v doprovodu svého *táty*. Na ničem z toho ale nezáleželo, protože to všechno znamenalo jediné, byla jsem tady, na Fairfieldské akademii, a přes veškerou, byť i skrytou pochybnost, a svíravý strach v útrokách se mi nakonec podařilo nastoupit.

Už teď mi bylo jasné, že mi pár věcí uniklo. Odjakživa jsem se vzdělávala doma, což má svoje výhody, například že vás nikdo nenutí souvisle myslet před devátou hodinou ráno a celý den můžete strávit v obnošeném pyžamu. Také jsem v přestávce mezi matikou a zeměpisem mohla vykoupat našeho baseta, sledovat *Tak jde čas* nebo jsem po obědě vyrážela jezdit na Oakley. To vůbec nejdůležitější? Ještě nikdy jsem neměla v žaludku pocit, jako by chtěl strávit sám sebe. Strach, který mě dnes svíral zevnitř při vstupu do hlavních dveří, mi připomínal, že jsem naživu, a já jsem se rozhodla držet svého nového motta jako zoufalý kovboj na splašeném koni:

„Dělej, co tě děsí.“

„Ještě jsem si nevšiml, že by ses usmála, zlatíčko.“ Tátův pohled spočinul na mém nejroztomilejším úsměvu a zněžněl. Posmutněle se na mě zadíval, pak si odkášlal a odvrátil zrak. „Takže, školní ošetřovatelka už ví, co tě potkalo, a vlastně i většina tvých učitelů. Pokud se cokoli stane – ale opravdu *cokoli* – pokud budeš z nějakého důvodu cítit slabost nebo budeš cítit, že si potřebuješ lehnout, stačí jim říct. Pochopí to.“

„Jasně, vím.“

„*Nebo* je možnost počkat ještě dalšího půl roku.“ Opět se na mě podíval, obočí pozvedl s výrazem očekávání. „Není na tom nic špatného počkat až...“

„Tati!“ Můj hlas se odrazil o keramické obložení a zarazil hlouček studentů z vyššího ročníku, co že se to tady právě děje. *Fantastický*. Přikročila jsem co nejbliž k tátovi a na tvářích mi vyrazila horkost.

„O tomhle jsme se bavili už milionkrát,“ snížila jsem hlas. „Slíbil jsi mi, že až se můj stav zlepší natolik, abych byla schopná vejít po vlastních, tak budu moct začít s docházkou. No,

právě jsem to dokázala. Nepotřebuju vozík ani žádnou jinou pomoc.“

Před šesti měsíci by můj čin nikoho nedojal, teď mě ale uvádí do stavu extáze.

„Takže ano, uteklo mi jedno pololetí,“ pokrčila jsem rameny. „Ale co? Konečně jsem se dostala z toho nejhoršího a je mi upřímně jedno, jestli jsou už všechny nezábavnější kroužky a výběrový předměty obsazený. Už nechci ztratit ani vteřinu.“ Hloupě mě začalo štípat v nose, tak jsem se otočila a zamrkala, abych rozehnala slzy v očích. „Už nedovolím, aby mi takhle zpackaná situace zasahovala do života. Už ne.“

Ke konci můj hlas zakolísal a v duchu jsem si musela dát facku, že jsem si dovolila ukázat slabost. Úkolem dnešního dne bylo ukázat, že jsem silná a neústupná – že tohle všechno zvládnu. Že se nesesypu už ve vstupní hale a neskončím s předzdvíčkou „ta nová citlivka“.

„Kromě toho,“ štouchla jsem do něj loktem, „kdyby se cokoli stalo, seš tady ty.“

To bylo moje tajné eso v rukávu. Chodit na školu, kde učil můj táta, jsem měla vždycky v plánu a teď to jen podpořilo moje argumenty.

Fairfieldská akademie nabízela úžasný učební program a pořádala kurzy ve spolupráci s veterinární fakultou. Stát se veterinářkou byl vždycky můj sen... no, až na to, že jsem si na základce přála natřít to McKennové v barelovém dostihu. Za ten studijní program jsem byla ochotná zaplatit patřičnou cenu.

Což ve své podstatě obnášelo *daleko* víc než jenom domácí výuku.

Otrásl mnou pocit viny, který zpomalil můj krok, úplně jako ve chvíli, kdy se Oakley vyděsila a mrštila mnou o plot. Do-

slova bychom mohli v pracovně tapetovat účty za nečekané léčebné výdaje, takže možná...

„Je to kvůli poplatkům?“ zeptala jsem se. „Protože jestli vás to stojí příliš...“

„Neblázní.“ Táta se přinutil k úsměvu, který ani zdaleka neladil s výrazem jeho očí. „Zaměstnanci dostávají úlevy. A i kdyby ne, na penězích nezáleží, ne pokud je tohle něco, co si opravdu přeješ...“ Ozvěna jeho hlasu se s námi dovlekla ke dveřím sborovny a já jsem nadšeně kývla.

„Ano, to je,“ ujistila jsem jej. *I když to bude znamenat, že s sebou stáhnou lidi, co mě mají rádi, mé dobromyslné a až příliš starostlivé rodiče.* „Jsem úplně nová Peyton Williamsová, tati. Holka připravená chopit se svého života a všechno si prožít. Snadný, náročný, bezpečný, ale taky věci, který mě děsí tak, že mě připravují o smysly.“ Mrkla jsem na znamení, že si ho (z větší části) dobírám, a přidala jsem do hlasu víc nadšení. „Tak s chutí do toho!“

Tentokrát mu na tváři naskočil skutečný úsměv a brnkнул mi prstem o bradu. „Jsem na tebe hrdej, víš to?“ Tak velký chlap a kolik v něm bylo citu. Kousla jsem se do rtu, protože hrozilo, že mi na tvář zase vyskočí slzy, přikývla jsem a on pomalu vydechnul a otevíral dveře. „Za chvíli bude zvonit,“ zachraptěl. „Budeš si muset zjistit rozvrh.“

Do nosu mě uhodila vůně čerstvého inkoustu a teplého papíru, což ještě víc nastartovalo mé nadšení. Závrať, to také... ale většinou nadšení. K směsici vůní se vzápětí připojila pálivá chuť máty, dychtivě jsem se zhoupla na nohou.

Když se dveře kanceláře přibouchly a vytěsnily chaotické bzučení chodeb, studenti usazení v křesílkách vyskládaných podél zdi zvedli hlavy. Většina z nich si mě jenom změřila a dál

se přestala zajímat, pár z nich ale zaujalo, co se dělo mezi mnou a tátou. Asi bych si na to měla začít zvykat.

Následovala jsem tátou ke stolu z šedivého lamina, ruce podél těla jsem svírala v pěst a zase povolovala. V mém životě nebylo místo pro strach. Tohle zvládnou. *Chtěla* jsem to zvládnout. Za přepážkou byl slyšet bzukot učitelů a administrativních pracovníků poletujících od příhrádek s poštou k obrovitánské kopírce, což mi připomínalo čilý pracovní ruch v úlu. Zvonění telefonů, smích a někde z toho zmatku bylo slyšet rádio a měkké tóny jazzu. Táta zkontroloval hodinky, poklepal klouby na laminátovou desku stolu a očekával pomoc. Já jsem zavřela oči a nechala jsem se obklopit zběsilou energií.

Tak takhle funguje Guillain-Barré syndrom neboli GBS – přepadne vás zcela náhle, v plné zuřivé síle. Jeden den jsem jezdila na Oakley a účastnila se juniorské soutěže Tomball Junior Rodeo, druhý den jsem se stala vězněm ve vlastním těle. Celé týdny jsem nebyla schopná mluvit ani se pohnout. Dokonce jsem nemohla ani křičet. Lékaři i sestřičky se střídali u mě v pokoji, kontrolovali základní životní funkce a bavili se o mně, jako bych tam ani nebyla. Návštěvy na mě koukaly a jen špatně skrývaly strach, zatímco rozpačitě konverzovaly s rodiči o počasí a texaském fotbalu. Pak všichni běželi domů ke svým dětem, aby je mohli obejmout a poděkovat bohu, že se něco takového nestalo jim. Byla jsem pouze v roli tichého pozorovatele, život kolem mě běžel dál a beze mě. Ty dny ale skončily. Teď už jsem mohla chodit, mohla mluvit a byla jsem na cestě zase se zařadit do společnosti jako její funkční člen.

Byl to úžasný pocit.

Otevřela jsem oči, vydechla a lokty se opřela o desku vedle táty. Kývla jsem na několik učitelů, které jsem si pamatovala z prázdn-

ninových oslav, a když ze své kanceláře vyšla ředitelka, aby někomu zodpověděla na dotaz, mávla jsem na ni a pozdravila.

„Peyton!“ Paní Gouvasová se opřela o rám dveří, rozzářila se přívětivým úsměvem a já si v koutku oka všimla, že se pár studentů otočilo. „Jsem ráda, že se k nám konečně přidáš.“

„Mám doopravdy velkou radost, že jsem tady,“ zní moje odpověď, naslouchajícím studentům se musí jevit trapně, ale já jsem opravdu *měla* velkou radost. Klidně se tomu divte. „Trvalo mi to dýl, než jsem čekala, teď jsem ale připravená naskočit do zápasu.“

Úsměv na tváři ředitelky se mírně utlumí, což mi připomene, že bych teď na nějakou dobu nikam *naskakovat* neměla, oběma nám to bylo jasné. „No, jsem si vcelku jistá, Peyton, že čas, který tě tady s námi ještě čeká, proměníš ve skvělou příležitost.“ Odtáhla se ode zdi a ukázala na mě. „Dohlídnu na tebe.“

Šibalsky na mě mrkla a zase zapadla do ředitelny, teprve potom jsem se mohla pořádně podívat, co se dělo za mými zády. Podle očekávání mě prakticky celá řada sledovala, na tváři celou paletu výrazů. Ani jeden z nich nezářil obdivem.

Copak je na napůl kamarádském rozhovoru s ředitelkou něco divného?

Blondýnka asi tak v mém věku se tiše uchichtla.

Jo, bylo to divný.

„Ale, Dane.“ Droboučká žena s dlouhými tmavými vlasy a zářivě rudou halenkou upustila na stůl k prasknutí naditý pořadač. Odhrnula si z tváře ofinu a zeptala se táty: „Jak zvládáš dnešní šílený ráno?“

„Líp, než bych si mohl přát,“ odvětil jako vždy. „Myslel jsem ale, že bys mi mohla s něčím pomoci, Kim. Peyton je tu dnes

poprvé a už teď jdu pozdě na poradu. Myslíš, že bys jí mohla pomoci se zorientovat?“

„Jasně, moc ráda,“ ujistila jej s úsměvem na důkaz, že naléhání kouče, kterému jeho svěřenci říkali Velkej zlej, chápe. Když přišlo na jeho holčičku, stal se z něj plyšový méďa. „Klidně můžeš vyrazit na poradu. Peyton je tady v dobrých rukou.“

I přes ujistění jsem na něm poznala, že váhá. Zajímavé zjištění. V očích rodičů vám nemoc ubere asi tak deset let věku. Povzdechnu si, obtočím paže okolo tátova robustního těla a vtisknu mu pusku na oholenou tvář. „Zvládnu to,“ ujistila jsem ho a bylo mi jedno, jestli na mě ostatní budou civět. Byl to můj táta, byli jsme si blízcí, a jestli s tím měl někdo problém, no, ať se jdou klidně vycpat. „Po škole za tebou skočím do posilovny.“ Když ještě pořád váhal, se smíchem jsem ho šťouchla do masitého ramene. „Tak jdi už. Jdi!“

Zavrčel, ale konečně se podvolil, a dokud nezmizel za rohem, snažila jsem se na tváři udržet co nejširší úsměv. Skulinou mezi rty ze mě vyšel výdech nervozity, a když jsem se otočila, žena stojící za pultem položila svou ruku na mou.

„Když jsem byla malá, byla moje sestra na měsíc hospitalizovaná v nemocnici.“

Přenesla jsem váhu na druhou nohu, nevěděla jsem, co říct, a ona pokračovala. „V jejím případě to byl zápal plic, ale chápu, jaká je to otrava, když s tebou pořád zachází jako s malým dítětem, jako by sis neuměla poradit sama. Tak to není. Chápu to a tvůj táta to taky brzo pochopí. Co se mě týče, jsi prostě jedna ze studentek, dobře?“

Srdce mám po okraj naplněné pocity. Najednou se mi uleví, jako by ze mě spadl těžký kámen, a tak jí věnuju jeden vděč-

ný úsměv. Přesně takhle jsem chtěla, aby mě brali. *Normální*. „Díky.“

Stiskla mi ruku a její pohled najednou prozrazoval zarputilost, se kterou se ptačí mámy snaží nakrmit všechny své potomky. „Pokud se k tobě ale někdo bude chovat jinak a bude ti dělat problémy, prostě mi dej vědět, fajn?“

Zaculila jsem se, poslední zbytky napětí byly pryč. „Fajn.“

Mrkla na mě a otevřela pořadač, ze kterého vytáhla list bílého papíru. Koukla na něj, pozvedla obočí a prohlásila: „Beru to zpátky. Ty nejsi jen tak nějaká obyčejná studentka.“ Pozvedla ke mně pohled. „Jsi opravdu inteligentní a tvůj rozvrh vypadá přímo šíleně. Je ti jasné, že všechny předměty, které sis zapsala, jsou pro nadané žáky a začínáš až v *pololetí*?“

Napřímila jsem se a odpověděla: „Zvládnou to.“

Chvilí mě pozorovala, pak se podívala trochu překvapeně a nakonec přikývla. „Víš co? Věřím ti.“ Jemně se pousmála a od táhla ruku. „Tady. Číslo své třídy najdeš nahoře a první zvonění je za deset minut.“

Stalo se to jako lusknutím prstu.

Za mnou se otevřely dveře a její oči se svezly na nově příchozího a bublina naděje, která se nade mnou vznášela celé ráno, najednou *praskla*.

Už jste se někdy cítili, jako byste vystoupili z vlastního těla, sledovali, co se děje, a věděli, jak to dopadne, ale nemohli s tím vůbec nic dělat? Obraz před vámi se odvíjel jako scény ve zpomaleném filmu a vy jste se museli stát svědky nevyhnutelných událostí němému hororu? Přesně takhle jsem to prožívala, viděla jsem, jak jí list s rozvrhem vyklouzl z ruky, projel mezi mými zesláblými prsty a zlehka se svezl na zem.

Možná to *bylo* příliš brzy.

Poprvé od chvíle, kdy jsem přesvědčila rodiče, aby mi dovolili nastoupit, na mě dolehly pochybnosti. Zírala jsem na vyklouzlý list papíru s rozvrhem a musela jsem se sama sebe ptát, jestli jsem se přece jen neunáhčila. Možná jsem opravdu měla vynechat i další pololetí.

Máma by byla v euforii. Kdybych se vrátila domů, táta by snad i vystříhl piruetu. Já bych se zabalila zpátky do své virtuální bubliny, přesně tam, kde by mě chtěli mít.

A já – dokázala bych si, že jsem skutečně tak marná, jak jsem si vždycky myslela. V mém zorném úhlu se najednou objevila tmavovlasá hlava, která zastínila výhled na opuštěný papír s rozvrhem povalujícím se na hnědém dláždění. Snažila jsem se z hlavy vyhnat myšlenky na nemocniční lůžko a posmutnělé tváře sestřiček a zaostřila jsem na pramínky nagelovaných vlasů pode mnou, které se vzápětí změnilly v pár stejně tmavých očí. Pohled, který mě propíchl svou pronikavou bystrostí, jako by dokázal přechíst veškerá má tajemství. A stejně dokázal prohlédnout i mou halenku.

Uááá, pozor, pozor, sexy tělo na obzoru!

Na tváři toho kluka se pomalu vysunul jeden koutek do úsměvu a potvrdil jeho schopnost číst myšlenky. Zvedl ze země rozvrh a optal se: „Nemotorný prsty?“

Pátek 7. ledna
Prváček, 27 týdnů do katastrofy

JUSTIN
BASEBALLOVÉ HRŠTĚ, 14:55

Byla to zase ona.

Začínal jsem si myslet, že se mi jenom zdá. Čau, které jí vyšlo z úst mezi dechem, mi obrátilo svět vzhůru nohama, její husté, zlatožluté vlasy a pohled, který mě připravoval o smysly, a pak ta holka najednou zmizela. Nechodila se mnou na žádné kurzy, nikdy jsem ji neviděl čekat před školou, a i když to bylo hloupé, musel jsem přiznat, že jsem se po ní opravdu koukal. Nejdřív jen občas, ze zvědavosti, pak, když se neukazovala, jsem byl víc a víc odhodlaný. Mohl jsem se poptat kluků, pak by jim ale došlo, že se mi nějaká holka dostala pod kůži. Jako nějaký osel, a to jsem ani neznal její jméno, natož abych měl číslo, kam jí zavolat. A teď tady najednou stojí. Jako bohyně promlouvající z ochozů...

Kočka fandila baseballu. To mi hrálo do karet. „Tvoje holka?“

Odtrhl jsem pohled z tribuny, nade mnou se usmíval nějaký kluk. Byl to ten samý, který vždycky házel vtípky na matice.

„Zatím ne,“ odpověděl jsem s důrazem na zatím, abych mu dal jasně najevo, že si vyhrazuju nárok. Vyměnil jsem strany a začal protahovat druhý sval, dodal jsem: „Prozatím jen kladu základy.“

Jestli se teda stalkování na chodbách dá pokládat za nějaký základ.

V naději, že se dozvím její jméno, jsem zvedl pohled a zeptal se: „Chodí snad s tebou na nějaký předmět?“

„Ne, tak milou tvář bych si pamatoval.“ Zase po ní pokradmu mrknul a hvízdnul. „A taky miluje baseball? Zatraceně, kámo, jak to s těma holkama děláš? Pokaždý, když tě potkám, se okolo tebe točí nějaká jiná. Jsi hotový donchuán.“

Zasmál jsem se a vytřepal si nohy, svaly rozehřáté a připravené. Holky byly jedna z mála věcí, kvůli kterým jsem se nemusel moc namáhat. Holky a baseball. „Co na to mám říct? Prostě mám dar.“

Protože už nebylo co rozcvičovat, vydal jsem se na průzkum soupeře. Nábor do týmu začínal za pět minut, hřiště se ale začalo zaplňovat uchazeči už před půl hodinou a kluk z matiky byl jedním z nich. Na tom ale nezáleželo. Ať už to bylo jakkoli, dnes jsem dělal dojem. Fairfieldská akademie měla jeden z nejlepších programů v Texasu. Třikrát za sebou vyhráli krajský přebor a rok předtím dokonce i soutěž mezi jednotlivými kraji – bylo to v roce, kdy tým přebral kouč Williams. Ten chlapík se ve své práci vyznal opravdu skvěle, byl nesmlouvavý, ale férový a já jsem se rozhodl, že chci trénovat s ním. Dokonce jsem jej na podzim oslovil, abych zjistil, jak se mám na dnešek připravit.

„Myslíš, že máš šanci to dát?“ zeptal jsem se, protože jsem byl zvědavý, na jaké pozici hraje. Bylo mi jedno, že byl fajn, jestli

byl chytač, musím ho dostat ze hry ven. Za žádných okolností mě nesmí překonat. A neexistovala žádná šance, že by pro něj tahle příležitost znamenala víc než pro mě.

„Doufám.“ Poskočil si a upravil kšiltovku. „Podle toho, co jsem slyšel, na konci roku koučovi z týmu odejde několik hráčů na univerzitu.“ Přikývl jsem, protože už jsem zaslechl to samé. On si mě prohlédl, změřil si mě a pak mi podal ruku. „Carlos Ramirez, spojka.“

Na tváři mi vyrazil úsměv, podanou ruku jsem přijal a představil se: „Justin Carter, chytač.“

„Výborně, pánové!“ Když zazněl hlas kouče Williamse, oba jsme se otočili a spěchali ke kruhu nadhazovače. „Bude to probíhat následovně. Vytvořili jsme stanoviště, kde budeme sledovat, jak si vedete v poli, jak vám to jde s míčem a na pálce v boxu. Pokud ze sebe dnes vydáte všechno, slibuju vám, že si vás všimnu. Výsledky zveřejníme v pondělí a můžu vám říct už teď, ať máme jasno – pokud to v tomhle kole nezvládnete, pak jste nebyli dostatečně připravení. Nábory děláme každý rok a doufám, že to zvážíte a příští rok v lednu se zase objevíte.“

Pohledem sklouznul po skupince, která momentálně čítala skoro třicet kluků zápasících o patnáct míst. Nemohl jsem mluvit za ostatní, ale mně se v hlavě se mi honila jediná myšlenka – jedno z těch míst bude moje.

Kouč prasknul bublinu na žvýkačce a zeptal se: „Připravení?“
„Ano, pane!“

V davu můj hlas zazněl jasně a silně, a přestože jsem byl jen jeden z mnoha, otočil hlavu a podíval se mi přímo do očí. Jednou přikývl a prohlásil: „Tak jdeme na to.“

* * *

„Zatím to jde dobře.“

Za postranní čarou jsem si otevřel lahev s vodou, asi minutu před začátkem pětiminutové přestávky na občerstvení, a podíval jsem se nahoru na tribunu. Sexy holka se na mě usmívala. Většinu času z uplynulé hodiny strávila čtením knížky nebo s tváří vystavenou do slunce jako lidská slunečnice. Několikrát se pokusila povzbudit kluky, kteří se netrefili na pálce nebo udělali chybu, ale že by se dívala na mě, jsem si všiml jen jednou. Chtěl jsem jí dát jasně najevo, že jsem si toho všiml.

„Takže jsi mě sledovala,“ odpověděl jsem, a když se začervenala, rty se mi roztáhly do úsměvu. „Ale no tak, nemusíš se stydět. Je úplně normální, že se díváš po tom nejpřitažlivějším klukovi, co tady je.“

Z úst se jí vyhrnul smích. „Wow.“ Sklopila pohled do klína místo odpovědi se zasmála, vstřícným, milým úsměvem bez náznaku flirtování. „Copak se to říká o hráčích baseballu a egu velkým jako Texas?“ Zavrtěla hlavou a řekla: „Táta mě před klukama jako ty varoval.“

„Tvůj táta ještě kluka jako já nikdy *nepotkal*, protože já jsem originál.“

Upřímně vůbec nechápu, odkud se ty hloupé kecy braly. Z poloviny jsem zněl jako totální blb – holky mi ale sedaly na lep.

Sexy holka nahrnula nos. „Tohle ti obvykle funguje?“

Nahlas jsem se rozesmál. „Z devadesáti devíti procent.“ Buď jsem u ní neměl šanci, protože měla kluka, nebo neměla zájem o trochu zábavy, a jedině o to mi šlo. Ale stejně mi něco bránilo, abych odešel. „Máš nějaký jméno, krásko?“

Otočila se a řekla: „Páni, ty prostě střílíš jednu hloupost za druhou, vid?“

Tak s touhle žádná zábava rozhodně nebude. „Fajn, tak si prostě nějaký vymyslím.“

Přimhouřil jsem oči, lahví s vodou jsem poklepal o stehno a její úsměv mnou projížděl až k palcům na nohou. Vzpomněl jsem si, jak natáčela hlavu za sluncem, zvedl jsem prst a prohlásil: „Slunečnice. Jmenuješ se Slunečnice.“

„Á, takže jsem asi hipísačka,“ našpulila rty. Měly jemně růžovou, přirozenou barvu, a nezdálo se, že by používala rtěnku. Na obličeji neměla stopu po make-upu, a když jsem o tom teď přemýšlel, neměla jej na sobě ani ten první den. Slunečnice se měkce usmála a naklonila hlavu, aby si mě prohlédla. Po chvíli pronesla: „Jsem Peyton.“

„Vidíš, ani to nebolelo,“ dobíral jsem si ji, ona jen zvedla oči navrch hlavy. „A protože je mi jasný, že umíráš touhou se zeptat, nebudu tě trápit. Já jsem Justin.“

„Aha, já jsem si myslela, že pan Trable.“

A je to tady. Říct tohle jiná holka, tak jasně flirtuje. Tahle ale ne. Myslela to vážně. „To nebylo fér, Peyton, vážně. Odsoudit člověka jen za to, že ti skládá komplimenty a zvedl ze země rozvrh, který jsi upustila.“

Rozvrh, kterému jsem měl věnovat víc pozornosti.

Na malý zlomek vteřiny se jí obličejem přehnal stín a já bych rád věděl proč. Pak ale zase zmizel a ona se vrátila ke své příkrosti. „Přesně. A proč jsi ten den *byl* ve sborovně, co? Měl ses dostavit do ředitelny hned první den nového pololetí.“ Nesouhlasně zasyčela a ukázala na mě. „Pan Trable.“

„Vlastně jsem tam byl, protože jsem potřeboval změnit rozvrh.“ Nevím, proč mi tolik záleželo na tom, co si myslí. S Pey-

ton byla legrace si povídat a rozhodně se na ni dobře koukalo, určitě ale nebyla můj obvyklý typ.

Ale přesto...

„Dnes se dostanu do týmu,“ řekl jsem jí, „a potřebuju mít volný program hodinu před obědem. V tu dobu má kouč konzultační hodiny a slyšel jsem, že právě tehdy probírá s hráči, kteří za ním přijdou, strategii.“

Prekvapeně zvedla obočí. „Jdeš do toho naplno. Bude z tebe mít radost.“

Dobře. „A tohle víš...“

Z hřiště se ozval ostrý zvuk píšťalky a přerušil mě. Otočil jsem se a zjistil, že nás kouč svolává zpátky, tak jsem se ještě jednou pořádně napil z lahve.

„Musím běžet,“ zavřel jsem lahev a odhodil ji na zem. „Uvidíme se?“

Našpulila rty, jako by chtěla říct ne, ale přikývla. Pak se natáhla dopředu nad sedačky a prohlásila: „Víš, on nesleduje jen to, *co* děláš. On se taky dívá, *jak* to děláš. A pamatuj si, neboj se obětovat pro tým.“

Byla to ta nejzvláštnější holka, jakou jsem kdy potkal. Jestli si takhle představovala flirtování, musí mít hodně starších bráček. Každopádně to byly dobré rady, tak jsem jí řekl: „Dík. Budu si to pamatovat.“ Upravil jsem si kšilt, otočil jsem se na patě a vyběhl do pole, připravený ukázat tomu chlapíkovi, že co dělám, zbožňuju.

Stát se součástí týmu pro mě znamenalo vše. Znamenalo to najít si ve škole místo, dokázat si, že patřím mezi nejlepší hráče na střední, a snad i donutit tátu, aby si mě všiml. Baseball byla jedna z mála věcí, které miloval ještě víc než peníze, takže bylo možné, že se i dostaví na pár zápasů. Navíc teď, i když Sluneč-

nice vůbec nebyla můj obvyklý typ, dala mi další dobrý důvod,
proč se dnes snažit.

Chtěl jsem, aby mě viděla, jak do toho dávám všechno.

*Pondělí 12. května
Čtvrťák, 3 týdny do maturity*

JUSTIN

RODINNÁ A FINANČNÍ VÝCHOVA, 13:50

„Omlouvám se za přerušení,“ říká trenérka Stasiová, když se opět objevuje ve dveřích a zavírá za sebou. „Věřím, že zatímco jsem byla pryč, prostudovali jste si ty papíry a našli svou jedinou a pravou lásku.“

Pronesla to, jako by to byla nějaká legrace, místo aby pojmenovala skutečnost – šílená katastrofa.

„Ti z vás, kteří rovnou nepřeskočili na konec, si určitě všimli, že první společná schůzka je zítra večer. Škola zaplatí výlohy, ale uvědomuju si, že je to trochu na poslední chvíli. Jedna místní restaurace souhlasila, že kvůli nám otevře o něco dřív a tento měsíc to pro nás můžou udělat jenom ten večer.“

Na tabuli píše Carmela's, jméno místní mexické restaurace, a zakroužkuje jej. „Chápu, že mnozí z vás mají tréninky nebo brigády, takže jestli z libovolného důvodu nemůžete přijít, dejte mi vědět společně se svým partnerem a domluvíme se na jiném způsobu, jak splnit první úkol. Kompromis je nakonec

hlavní podstatou manželství!“ Opět se usměje a ukáže na nás magnetickou mazací houbou. „To si zapíšte.“

Trenérka pokračuje povídáním o dalších úkolech a hodinách, a jak nám pomohou při průběžném psaní závěrečné práce, všechno jde ale jedním uchem tam a druhým hned zase ven. Nedaří se mi prohlédnout, co stojí za Peytoniným hysterickým smíchem ani za zuřivým kroucením pramínkem vlasů. Nohou poklepává o zem. V hrudi se mi začíná ozývat staré známé bušení a já zápolím sám se sebou, abych neřekl něco totálně hloupého. Abych třeba nevykřikl: *Slunečnice*.

Zatraceně, fakt mi chybí.

„Vzkázal stařík něco o zápase?“ ptá se Carlos, a když k němu obrátím pohled, odloží telefon, na tváři úsměv plný úlevy. V Gabilandu se muselo vyjasnit. Alespoň pro teď.

Protože nechci dát najevo, jak moc mě reakce Peyton zasáhla, snažím se chovat nenuceně. „Myslíš něco jinýho než seznam doporučení, jak se chovat na tréninku, kterej mi strčil pod dveřmi, nebo připomínku, že jsme pořád pod drobnohledem hledačů talentů?“ Kamarádovi zmizí z tváře úsměv a já pokrčím rameny. „Ne, ale nepřekvapuje mě to.“

V sobotu večer náš tým vyhrál okresní přebor. Protože společnost mého táty je největší sponzor týmu, mysleli byste si, že dorazí. Ale to byste se mýlili.

„Možná se ukáže někde poblíž.“

„Jo, jsem tak zvědavěj, že zapomínám dejchat.“ Naposled se někdo z mé rodiny přišel podívat na zápas v prváku, a to jen díky tomu, že do města dorazil tátův šéf. *Pokud chceš ukecat velký zvíře, předstírej zájem o talent svého syna.* Pravidlo číslo jedna ve hře na rodičovství Mitche Cartera. „Krom toho, křik naší Abuelity vydá za dva takový táty.“

Do tváře se mu vrátí jeho potrhlý úsměv a řekne: „Nebo spíš nadávky rozhodčímu, vždyť to znáš.“

Carlos je jedním z mála lidí, kteří vědí, jaký je můj táta vůl, a jeho bláznivá rodina řídící se heslem *loco en la cabeza* mě před lety tak trochu adoptovala. To oni mě chodí povzbuzovat na zápasy, honí mě kvůli známkám a neúnavně mi nadávají kvůli holkám. A když říkám neúnavně, tak myslím neúnavně.

„Už plánuje pomaturitní večírek,“ říká a předstírá, že si přepisuje poznámky, které trenérka píše na tabuli. „Bude tam celá rodina.“ Na chvíli se odmlčí, zavrtí se na nepohodlné židli a dodá: „Ona, no, taky říkala, že bys měl vzít i svou holku – pokud to teda nebude nějaká ‚slepice‘.“

Ve vzduchu naznačí uvozovky, zvedne oči navrch hlavy, jako by říkal, „no tak, je to moje babička a je trochu blázen“, já se ale napřímím, protože mi hlavou bleskne nápad. Ta ženská je génius.

Nohy opřu o podlahu a popadnu papíry. Listuju dlouhým seznamem společných schůzek a dívám se, kolik z nich budeme trávit se svou partnerkou (hodně), do krve se mi vylije pořádná dávka endorfinů. Srdce mi pumpuje jako včera večer, když jsem vyautoval Jeffersona a vyhráli jsme díky tomu zápas, mezi rty mi proklouzne úlevný výdech a pak zaslechnu Carlose: „Ale, ne.“

„Co?“ vystřelím.

„Vidím ten tvůj psycho pohled.“ Pozvednu pohled, on mi zamává prstem před obličejem. „Stejně jako minulej tejden, těsně předtím než jsme to natřeli týmu Crestmont High. Máš něco v plánu.“

Kolenem mi trhne adrenalin. „Možná.“

Rukou poklepávám o stehno a dochází mi, že *tohle* je přesně to, na co jsem čekal. Odpověď na to, co ve mně hlodalo už dlouho. Můj neutišitelný neklid. Ten pocit vůbec není nový – kdybych měl být upřímný, musel bych přiznat, že se ve mně něco sváří už roky. A díky Aly to jen vyvěřelo na povrch. Od chvíle, kdy jsem přišel o Peyton, jsem úplně ztratil schopnost cítit a tenhle... tenhle šílený projekt je moje šance konečně věci napravit.

„Vzkaž Abuelitě, že dorazím,“ s odpovědí můj pohled míří zpět na záda Peyton. „A že s sebou vezmu holku, na kterou si nebude muset stěžovat.“ Periferně si všimnu, že na mě zmateně zírá. „Vezmu s sebou svou manželku.“

Carlosovi spadne brada napůl šokem, napůl pochybností a já se mu vůbec nedivím. I já jsem postřehl, jak Peyton zareagovala. Mám ale celkem tři týdny k dobru a navíc plán, který mi klíčí v hlavě.

Peyton si může *myslet*, že mě nenávidí, ale to jen proto, že nezná celou pravdu. To se brzo změní – věci ale nelze uspěchat. Budu muset začít pozvolna. Žádný spěch. Využít těch schůzek a společně strávených večerů, abych jí mohl dokázat, jak moc jsem se změnil od doby, kdy mi bylo patnáct a všechno jsem pokazil.

Ale zvládnou to.

„Dobře si zapamatuj, co jsem řekl, Carlosi,“ po dlouhé době ze mě promlouvá nadšení, které způsobila holka. A není to jen tak nějaká holka, je to *moje* holka. Jenom to zatím ještě neví. „Prostě budu ten nejlepší manžel z celé třídy.“

Na tváři se mu objeví výraz nejistoty, nenechám se ale vyvést z míry. To nedopustím. Víím, že si to nezasloužím. Zastraceně, nikdy jsem si nezasloužil *ji*. Ale nedovolím, aby mě

něco zastavilo. Ne tentokrát. Díky paní Stasiové můžu Peyton připomenout hlavně ty důvody, proč se do mě tenkrát zamilovala.

A pak jí nedám jinou možnost, než aby se to stalo znovu.

Úterý 13. května
Čtvrťák, 3 týdny do maturity

PEYTON
RESTAURACE CARMELA'S, 16:35

Víte, co by byla ta správná vychytávka? Kdyby se klávesa Delete dala používat i v životě. Kouzlo na vymazání vzpomínek a nechtěných pocitů. To pálení a přetrvávající naděje. Maličkosti, o kterých byste si nikdy nemysleli, že by vám mohly chybět, jako moct si jednoduše promluvit s klukem, do kterého jste kdysi byli zamilovaní, nebo s ním *nemluvit*, protože to vlastně není třeba. Sdělila jsem vám už všechno, co se sdělit dalo. Rozchody jsou na nic, ať už se na to podíváte z kterékoli strany, ale úplně nejhorší, dokonce horší než vidět, že kluk, kterému kdysi patřilo vaše srdce, je šťastný s někým jiným, je přejít od každodenních rozhovorů, trávení společného času a sdílení spousty věcí ohledně vašeho života k absolutní nule.

Nula, nic, dík, byla to skvělá zábava.

„Pamatuješ na ten večer, jak tě ta mexická kapela vytáhla na pódium?“ Justin se přesune na polstrované sedačce a na tváři mu naběhne charakteristický úsměv s mírně pozvednutým

koutkem úst, který mě ve snu pronásleduje ještě dnes. „Hezky sis zatsrala.“

Sedím a při pomýšlení na zmiňovanou noc, spolu se spoustou ostatních, zavírám oči. Samozřejmě že si ji pamatuju. A samozřejmě že nás servírka musela posadit do stejného boxu jako tu noc, kdy jsme měli tříměsíční výročí. Dostala jsem se do bodu, kdy očekávám, že se se mnou začnou dít nepěkné věci.

„Dost.“ Pozvednu ruce jako v obraně a zavrtím hlavou, prostě to *vše* potřebuju zarazit. Zhluboka se nadechnu, pootevřu oči jen tak na skulinku a zoufale prosím. „Prosím, ať už ti jde o cokoli, můžeš jenom... ne tohle? I bez toho vzpomínkového exkurzu je to pro mě dost těžký, jasný?“

Došla jsem k závěru, že v minulém životě jsem musela někomu pořádně vytočit, že si teď zasloužím tohle mučení. Plán na dnešní večer? Poznat „radosti novomanželů při první společné večeři v restauraci“.

A když se náhodou přihodí, že váš novomanžel je současně i váš ex? Radosti se najednou nedostává.

Mrkám očima v naději, že mě probudí písnička od Boba Marleyho, kterou jsem si nastavila jako zvonění budíku, a bude zkrátka jenom pondělí. Půjdu na rodinku, vůbec si nebudu všimnout Lauren, tentokrát se ovšem trenérka bude držet nějakého normálního učebního plánu.

Mé naděje se zatím nenaplnily a úplně stejně selhala i Gabi Avilová se svou tajnou výzvědnou misí.

Z její temné hřívy s odlesky modré svítí lesklé ozdoby v tomatově rudé barvě – svým vkusem by mohla konkurovat Lady Gaga – a i když je uvnitř v místnosti, na sobě má tmavé sluneční brýle s výraznými obroučkami. Přes to všechno doufá, že se před Carlosem a Lauren schová za umolousaným papírem

s nabídkou jídel. Když souhlasila, že dnes večer dorazí, byla rozladěná skoro stejně jako já.

„Podívej,“ říkám, pohled ještě pořád přilepený na nejnovější dramatickou scénku dua Gablos, „můžeme prostě zůstat u seznamu otázek, kteréj jsme dostali od trenérky? Proto jsme tady, a ne kvůli těm podivnejm hram, který na mě zkoušíš.“

„Jo, jasně.“

Hmm. To prošlo až příliš hladce. Vráším se pohledem zase k našemu stolu a všímám si, jak Justinovi znězněl úsměv. Tvářím se, jako by se mnou ten výjev nic nedělal.

„Peyton.“ Zvedne ruku, jako by ji chtěl položit na mou, ale když výstražně pozvednu obočí, zase ji stáhne k sobě. „Nechci, aby ses cítila nepříjemně.“

Zachrochtám, přitažlivější zvuk by ze mě ani nemohl vyjít, vím. Ale nejde mi o to jej okouzlit.

Právě to si neustále opakuju. „Popojedem.“

Vytasím se s papírem se zadáním a projedu si seznam otázek plná odhodlání odstartovat tuhle nezdařenou show. Možná že budu mít štěstí a stihneme to proletět dřív, než se objeví servírka.

Ohledně některých otázek, například *jak vnímáte manželství*, mám už dávno jasno. Vzhledem k tomu, že mě Justin podvedl, střídá jednu holku za druhou a vím o bezcitném jednání, které už celé roky předvádějí jeho táta a macecha, myslím, že zcela bezpečně jeho odpověď zní jasně „ne“.

„Co je podle vás podmínkou spokojeného a úspěšného manželství?“ zazní místo toho moje otázka a odložím papír, aby si nevšiml, jak se mi klepou ruce.

Otázku se zcela zřejmou odpovědí jsem vynechala, tahle je ale podobně zbytečná. Když si vybavím naši společnou historii, je téměř jasné, že jeho odpověď bude znít, že něco takového

jako úspěšné manželství neexistuje. Proto mě překvapí, když slyším:

„Upřímnost. Odda...“

„Vážně?“ přeruším ho výbuchem smíchu. „Ty jako začínáš upřímností? *Ty?*“

Justin se nakloní dopředu a opře se lokty o desku stolu, takže nahrne ubrus. Způsob, jakým se mi zadívá do očí... je to jako by mi viděl přímo do duše. Možná Gabiin nápad schovat se za meníčko vůbec není až tak špatný.

„Jo,“ odpovídá. „Začínám. Hele, Peyton, vím, že tomu nevěříš, ale lidi se za tři roky můžou hodně změnit. Nejsm zase takovej vůl, za jakýho mě máš.“ Skrývám smích a on se mi opět dlouze zadívá do očí, pak viditelně polkne a odvrátí pohled. „Nebo aspoň *už* nejsem takovej vůl.“

Můj žaludek zachvátí pocit viny. Což když se nad tím zamyslíte, je opravdu hloupé. *On* podvedl *mě!* Než stihnu udělat něco ještě stupidnějšího, například že se mu omluvím za své pochybnosti o něm založené na solidních důkazech, naštěstí se zase otočí ke mně a pokračuje.

„Upřímnost,“ opakuje, tentokrát s větším důrazem. Natáhne ruku a začne podmínky počítat na svých dlouhých prstech. „Oddanost. Říct své manželce, že je ta nejkrásnější žena v místnosti.“ Tady se odmlčí, narovná třetí prst a já pod stolem sevru ruku v pěst. S šibalským úsměvem dodá: „Musí si pamatovat, jak zatracený štěstí měl, že si na vůbec vybrala právě jeho.“

To jsou podle počítadla na prstech čtyři, a každá další podmínka mi zrychluje pulz.

„Nikdy nechodit spát naštvaný.“ *Pět.* „Vyříkat si všechny račky dřív, než vznikne opravdovej problém.“ *Šest.* „A nenechat si ujít jedinou příležitost, kdy ji můžeš políbit.“ *Sedm.*

Nakloní se zpátky nad opěradlo, jeho ruka stále visí ve vzduchu a on jen tak dál zírá na své prsty. Snažím se vrátit nohy zpátky na zem – *pitomý srdce, tyhle věci nepatří TOBĚ!* – čím dýl ale ruka setrvává ve vzduchu, tím se ten okamžik protahuje a kolem nás ubíhá čas. Po páteři mi proběhne mrazivý pocit, zachvěju se a na kůži mi naskočí husina.

Justinovy oči se zabodnou do mých paží. Koutek úst sebou mírně trhne, pak složí ruce a pokrčí rameny. „Takhle to vidím já. A co ty?“

Jak to vidím já? Tápu v mlze.

Před večerí = v hlavě jasno.

Teď = úplná, ale totální mlha.

„Ehm.“ V hlavě mám prázdno, odkašlu si a oklepu se, třeba mi nějaké moudro vypadne z rukávu. Nějaká další podmínka nebo vlastnost, kterou ještě nevyjmenoval.

Odkdy se z největšího hráče na Fairfieldské akademii stal expert na manželství?

„Cos říkal, je fajn,“ říkám a v duchu se pozastavím nad vztahem svých rodičů, kteří mají to nejúžasnější manželství, a to je fakt. Navzájem jsou si oporou, naslouchají si, ale dávají volný průchod i každodenním drobným neshodám. Vzpomenu si na některé jejich zábavnější chvílky a dodám: „Smích.“ Justin si mě prohlédne. „Myslím, že je důležitý zasmát se s člověkem, kterého miluješ.“

Přikývne a na rtech se mu objeví neznatelný úsměv. „To se mi líbí. To bys měla zapsat.“

No, dobře.

Je pravda, že jsme si sem nepřišli jen tak posedět a rýpat se ve starých ranách. Odpovědi bychom si měli poznamenat a využít je při psaní společné závěrečné práce. Nadšeně vítám jakýkoli důvod, proč se vyhnout přímému očnímu kontaktu,

popadnu svou obrovitánskou kabelku a hledám v ní něco na psaní, abych nemusela psát na minimalistický okraj zadání s otázkami nebo na ubrus, který je také z papíru. Obvykle bývám připravená líp.

A v hlavě mívám větší jasno. „Tady.“

Zvednu pohled k Justinovi, který mi podává malý zápisník. Stejný jako ten, do kterého si vždycky něco čmáral, stránky se plnily tajnými myšlenkami. Myšlenkami, v nichž jsem kdysi měla tu čest si číst.

Zatřepe jím, čímž mě vyzývá, abych si jej vzala, takže se natáhnou přes stůl a беру si ho, naše pohledy se přitom střetnou.

„Ahoj, doufám, že dnes v Carmela's strávíte příjemný večer.“ Nadskočím a rychle se stáhnou zpátky.

„Já jsem Francine a dnes večer se o vás budu starat.“

Když se mé divoce bijící srdce konečně trochu uklidní, servírka už sahá po tužce. Do středu ubrusu napíše vzhůru nohama a pozpátku své jméno a přimaluje sluníčko. „Omlouvám se za čekání. Všichni jste se usadili najednou.“

Z tácu za zády popadne přetékající mísu plnou nachos lupínků a lahvičku se zářivě rudou salsou a klapne jimi o stůl, tak se na ni upjatě usměju. Ta slečna zvládá dokonalé načasování.

Z čela si odfoukne pramen vlasů a sáhne do zástěry s úchvatným vzorem ve stylu anime. „Menu, které nám předem schválili ve škole, je vloženo na zvláštním papíře,“ oznamuje a zvedne bloček na objednávky. „Pokud chcete platit zvlášť, dnes večer podáváme kuřecí fajitas pro dva. A dáte si něco k pití?“ Chystám se odpovědět, ale Justin mě předběhne. „Já si dám colu a dáma Sprite a taky sklenici vody s citronem.“ Koukne na mě, zjevně hrdý na to, že ví o téhle mé malé libůstce, pak pozvedne obočí, jako kdyby chtěl říct:

„Pamatuju si všechno.“

Ztěžka polknu a přinutím se odvrátit pohled, raději se podívám na servírku, která se chichotá a černě lakovaným nehem poklepe o okraj slušivých obrouček, pak odběhne do kuchyně a tváří se, že to jediné, o co si dělá obavy, je možnost, že ji ta banda středoškoláků dnes večer natáhne na dýšku. Zírám na misku se salsou, kterou nám tu nechala, a říkám si, kdy naposled jsem se cítila *svobodná*.

Popadnu jeden lupínek z mísy a naberu na něj pořádnou dávku červené hmoty. „Měli bysme se vrátit k úkolu.“

Nedokážu poznat, jestli je Justin zklamaný, že jsem mu nezaletěla na lep vody s citronem. Natáhne se a rozprostře papíry se zadáním po stole, pak začne nahlas předčítat: „Pevné manželství závisí na schopnosti sdílet myšlenky s druhým do hloubky. Jednou ze základních podmínek pevného vztahu je umět partnerovi sdělit, že si jej vážíte. Přemýšlejte o třech pozitivních vlastnostech, které ztělesňuje váš partner, a sdělte mu je ve formě: „Vážím si...“

Vzhlédne od papírů. „Pamatuješ, jak jsme spolu hráli na tři otázky?“

Vytrhnu mu papír z ruky.

„Začínám já,“ vyhrknu, rozhodnutá soustředit se na přítomnou chvíli. Chci úkol splnit s vážností, i kdybych se měla zbláznit.

Má ruka jen na chvilinku zaváhá, pak otevře blok. Vyžaduje to nadlidskou sílu, abych překonala nutkání přečíst si řádky vtěsnané na stránky, ale zvládnou to a otočím na čistý list vprostřed bloku.

„Justine, vážím si tvé schopnosti vést tým,“ říkám a zírám na stránku, abych se vyhnula pohledu na kluka před sebou,

který ve mně vyvolává tolik zmatku. Už je to tři toky od doby, kdy jsme spolu chodili, některým věcem ale uniknout nelze. Dva příklady – musím neustále poslouchat tátu, který si chválí svého nejlepšího chytače, a taky na vlastní oči sledovat zápasy z tribuny. „Ostatní tě poslouchají, respektují tvou tvrdou hru a táta spoléhá na tvé pracovní nasazení a dává tě za příklad.“

Sedadlo zaskřípá, jak si trochu poposedá. „To vůbec nestojí za řeč.“

„Ale ano.“ Vzhlednu a naše pohledy se střetnou. Přes veškerou strojenou kuráž a sebevědomí neumí Justin přijímat upřímně míněné komplimenty. A i když je to můj bejvalej a zasloužil by si smažit se v pekle, nebo se alespoň pořádně zapotit v sauně, má i své silné stránky.

Když se jeho pohled naplní něčím, co se jeví jako opatrný optimismus, rychle se podívám jinač a pokračuju. „Vážím si tvého smyslu pro humor. I v těch nejvypjatějších chvílích dokážeš lidi rozesmát.“

„Třídni šašek je Carlos,“ zabreptá a přitom prsty klepe o desku stolu. Kdybych se tolik nesoustředila na plnění úkolu, určitě bych si užívala, jak se začíná potit.

„Smích za herecký umění a cirkusový kousky patří Carlosovi,“ z neznámého důvodu jej chci utvrdit, že to myslím vážně. Zcela jistě si teď užívám, že ho můžu potrápit. „Ty umíš nenápadně vtípkovat, řekneš něco nečekaného, nebo uděláš nějaký gesto a lidi okolo se hned cítí líp. Dokážeš je rozptýlit.“

Když Justin konečně přestane argumentovat, zapíšu třetí a poslední vlastnost. „Vážím si, že umíš naslouchat. Když se někomu podaří získat tvou pozornost, může mít jistotu, že se mu budeš plně věnovat.“ Ztěžka polknu a oči zabořím do ten-

kého papíru. „Je to jediná věc na téhle planetě, proč ty krátký a vzácný chvíle stály za to.“

Minulost se mi vybavuje jako snímky. Povídáme si u něj v pokoji, na ranči... v kotci pro psy.

„Posloucháš a nemusíš se vždycky snažit o radu,“ pokračuju, „ale když tě někdo požádá, dokážeš nabídnout řešení. Díváš se tomu dotyčnému do očí a všechno si pamatuješ.“

I když je to otrava.

Dopíšu, a když už nemám co na práci, zvednu hlavu. Propi-
chuje mě pár něžných hnědých očí, téměř prosí s výrazem kde-
si mezi neuvěřením a nadějí. Naděje mě mate a už kvůli němu
se modlím, aby tomu začal věřit, jakmile se dostane z domu
svých rodičů. Ať je to jak chce, musím se nutit, abych pod jeho
drobnohledem zůstala klidná, abych neucukla pohledem.

Konečně se něžně zeptá: „To myslíš opravdu vážně?“ Pod
stolem mačkám ruku v pěst a přikývnu.

Protože pravdou je, že přes to, že tady s ním musím být,
a přes otázky, které mě doslova svlékají do naha, to *opravdu*
myslím vážně. A jsem ráda, že jsem na ně mohla odpovědět.
Díky svému zlomenému srdci a ponížení často zapomínám,
že Justin kolem sebe nemá lidi, kteří by mu tyhle věci řekli.
Má kluky a snad taky brášku Chase. Jejich hospodyni a mého
tátu... a to je vše.

I když je Justin Carter nevěrník, není to úplně děsivá lidská
bytost.

Zaslouží si to vědět.

Na malý okamžik se na sebe zadíváme, než náš pohled pře-
ruší hlas Lauren přehlušující všeobecnou změt zvuků, jako by
vycítla, že mé odhodlání slábne. „Hráči baseballu umí nejlíp
líbat.“